

2004?

X

ciutat d'ideals

La perspectiva

Andreu Loncà

Andreu Loncà

En efecte, en totes les coses de la nostra vida, la perspectiva és necessària. Ara bé, com aconseguir una mirada amb perspectiva? Mirar-se les coses en perspectiva exigeix una certa distància i llunyania, i doncs un abandó de la proximitat, de l'escalfor i naturalment un cert ànim distès, sense més tensió que la necessària. La percepció d'un múscul sempre tensat és inquietant i impossible: el món és guiat per l'alternança. Per les baixades i les pujades. Per la tensió i la distensió. Naturalment, la perspectiva necessita un ull atent i una mà hàbil, com ens ensenyaven els vells professors de dibuix amb "la perspectiva cavallera" en el vell batxillerat.

I, certament, tendim a obsedir-nos.

O, en tot cas, és una estratègia que una vegada ens va ser útil però després ens resulta ineficaç: bucejar amb les coses, cos a cos, amb violència i passió, potser va servir-nos per encarar-nos a l'estudi –segurament àrid– però en cap cas útil quan les

coses de la nostra vida es tornen revesses i subtils. I és ben clar que les coses se'n tornen de revesses, de contràries, de complexes i de subtilment difícils. Només cal deixar que el temps vagi manant sense pietat per entreveure que només l'obsessió, que deu ser un escreix de la passió, no serveix de gaire.

O, en tot cas, no n'hi ha prou.

Un aprenentatge que serví en altre temps tendim a repetir-lo en altres circumstàncies. I llavors no ens és útil: tot ha canviat, nosaltres els primers.

Buscar entre les nostres vides calmes altres recursos deu ser prou complicat: com bucejar en la nostra ànima i només veure-hi confusió. Tanta confusió que ens sentim desarmats: cosa que vol dir que estem nafrats i potser decaiguts. O simplement que ja no necessitem armes sinó eines. Eines o paraules (mot que

prové de "paràbola": o sigui, aviar les coses lluny perquè retornin carregades amb un altre sentit). I perspectiva –i tornem al bell començament: mirar un camí des de lluny, amb la seua bellesa i el seu sentit, és molt diferent de caminar-lo, suat, amb el cor accelerat.

I aquest deu ser l'exercici: mirar-se les coses amb una mirada diferent i més tranquil·la. Contemplar sense tenir els braços plegats, però. Sense la calor de la proximitat que crema i sulfura. O no ha sentit això també algun cop, estimada lectora?

"La perspectiva necessita un ull atent i una mà hàbil, com ens ensenyaven els professors de dibuix al vell batxillerat"